

Uchwała Komisji habilitacyjnej z dnia 11 lutego 2022
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie *nauki społeczne*, w dyscyplinie *nauki socjologiczne*
wszczętym na wniosek dr Małgorzaty Synowiec-Pilat

§ 1

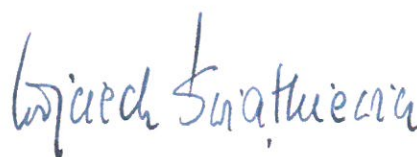
Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Dyscypliny Naukowej Nauki Socjologiczne UKSW, uchwałą nr 15/2021 z dnia 19 kwietnia 2021, działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, stwierdza że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauki socjologiczne i wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr Małgorzacie Synowiec-Pilat stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki socjologiczne, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy.

UZASADNIENIE

Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały (protokół Komisji) zawierający uzasadnienie stanowi jej integralną część.

§ 2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

.....
Prof. dr hab. Wojciech Świątkiewicz

Przewodniczący Komisji

Protokół

z posiedzenia Komisji Habilitacyjnej powołanej przez Radę Dyscypliny Naukowej Nauki Socjologiczne Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie dla przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pani Doktor Małgorzaty Synowiec-Pilat w celu nadania w/w stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie *nauki społeczne* w dyscyplinie *nauki socjologiczne*.

Posiedzenie odbyło się w dniu 11 lutego 2020 roku w trybie zdalnym, za pośrednictwem aplikacji Cisco Webex, a jego przebieg był rejestrowany.

Obecni:

prof. dr hab. Wojciech Świątkiewicz – przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Beata Tobiasz-Adamczyk – recenzent

dr hab. Jolanta Perek-Białas, prof. uczelni – recenzent

dr hab. Włodzimierz Piątkowski, prof. uczelni – recenzent

dr hab. Michał Skrzypek, prof. uczelni – recenzent

dr hab. Jolanta Łodzińska, prof. uczelni – członek Komisji

dr hab. Agnieszka Zduniak, prof. uczelni – sekretarz Komisji

Posiedzenie otworzył przewodniczący Komisji prof. dr hab. Wojciech Świątkiewicz, który powitał zebranych Członków Komisji i podziękował im za dotychczasową współpracę. Następnie sekretarz Komisji dr hab. Agnieszka Zduniak stwierdziła obecność wymaganej liczby członków Komisji habilitacyjnej i przedstawiła program posiedzenia. Został on przyjęty jednogłośnie (7 głosów za, 0 przeciw, 0 wstrzymujących się) w drodze głosowania zarządzonego przez przewodniczącego Komisji.

Kolejnym punktem posiedzenia było stwierdzenie przez sekretarz Komisji habilitacyjnej, czy jej członkowie zapoznali się z pełną dokumentacją wniosku w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, w tym ze sporządzonymi recenzjami. Po potwierdzeniu tego przez wszystkich członków Komisji, sekretarz Komisji zaprosiła na posiedzenie panią dr Małgorzatę Synowiec-Piłat i krótko przedstawiła jej sylwetkę oraz dorobek naukowo-badawczy.

Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat wygłosiła autoreferat, w którym zaprezentowała osiągnięcie naukowe będące podstawą do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Po jego wysłuchaniu przewodniczący Komisji zarządził przedstawienie przez poszczególnych recenzentów sporządzonych recenzji i opinii.

Pani prof. Beata Tobiasz-Adamczyk zwróciła uwagę na to, że dorobek Habilitantki wnosi bardzo wiele do rozwoju socjologii medycyny. Bardzo szeroko i kompleksowo przedstawia zagadnienia chorób nowotworowych i czynników wpływających na zachowania w chorobie. Są one wytworem kulturowych i społecznych uwarunkowań; dużą rolę odgrywają tu postawy, przekonania zdrowotne, a nawet religijność. Wyniki uzyskane w pracy były zaskoczeniem negatywnym, okazuje się, że poziom wiedzy na temat chorób nowotworowych nie wzrósł od lat osiemdziesiątych, kiedy to prowadzone były podobne badania. Nasuwa się więc pytanie, dlaczego tak jest. Istotną rolę odgrywa niewątpliwie to, że symbolika raka nadal jest negatywna, wiążą się z nią negatywne emocje i konotacje. Wydaje się, że Habilitantka przywiązuje zbyt małą wagę do modeli medycznych, które z powodzeniem mogą być powiązane z psychospołecznymi uwarunkowaniami. Socjologia medycyny ma wiele do zaoferowania medycynie, widać to na przykładzie koncepcji jakości życia przejętej właśnie z badań socjologicznych, potrzebna jest jednak współpraca między środowiskiem medycznym a socjologami. Bardzo pozytywnie należy ocenić opracowane przez Habilitantkę skale, a także koncepcję spirali fatalizmu, która może być wszechstronnie wykorzystana. Dobrze byłoby przeprowadzić takie badania na próbie ogólnopolskiej, a nie ograniczać ich tylko do wymiaru lokalnego (środowiska Wrocławia). Rozprawa habilitacyjna jest bardzo obszerna, pokazuje różne aspekty badań na temat chorób nowotworowych i zasługuje na wysoką ocenę. Spełnia wszystkie warunki wymagane do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Ilościowo dorobek Habilitantki jest bardzo duży, ale zawiera niewiele prac z Impact Factor. Dlatego warto nie koncentrować się tylko na zagadnieniach lokalnych, lecz poszukiwać

możliwości uczestniczenia w grantach ogólnopolskich i międzynarodowych. Działania Habilitantki ukierunkowane na aktywizację środowiska socjologów zdrowia, w tym organizowane przez nią konferencje we Wrocławiu, stanowią także znaczący wkład w rozwój polskiej socjologii medycyny.

Pani prof. Jolanta Perek-Białas podtrzymała opinię wyrażoną w recenzji, że całość ocenianego dorobku uważa za istotny wkład w rozwój dyscypliny. Przekonuje ją bogactwo koncepcji i próba ich powiązania z literaturą światową. Przekonania, stereotypy oraz społeczna świadomość choroby składają się na podstawy teoretyczne rozprawy habilitacyjnej. Niechęć do badań ratujących życie jest ważnym problemem społecznym. Docenić należy krytyczną ocenę działań prowadzonych w Polsce na rzecz zapobiegania chorobom nowotworowym. Symboliczne znaczenia nadawane chorobie mają przełożenie na konkretne działania lub zaniechanie działań. Autorska koncepcja strategii działania w walce z chorobą nowotworową, aktywizacji, upodmiotowienia pacjenta może być zastosowana do innych obszarów badawczych, np. aktywnego starzenia się. Pani Profesor docenia, że badania zostały przeprowadzone ponownie, co jest wyzwaniem. Zaplanowanie takich badań na większych próbach jest bardzo trudne. Uwagi krytyczne dotyczyły modelu społeczno-ekologicznego, który nie został do końca opracowany jeśli chodzi o przełożenie jego teoretycznych elementów na konkretne działania, niedoskonałości w doborze próby, niepełnych informacji na temat tego, w jakich okolicznościach były prowadzone badania i zasad rekrutacji osób je prowadzących. Odczuwa się też pewien niedosyt w kwestii budowy i walidacji skali w sposób zgodny ze standardami i koniecznością zastosowania bardziej zaawansowanych metod statystycznych oraz braku przeglądu podobnych skal w literaturze światowej. Cennym uzupełnieniem byłaby analiza z części wyników o charakterze jakościowym. Generalna ocena całego dorobku jest jednak pozytywna. Habilitantka wykazuje samodzielność w działaniu i dbałość o integrację środowiska socjologów medycyny.

Pan prof. Włodzimierz Piątkowski, podkreślił, że zapoznał się wnikliwie z dorobkiem Habilitantki przekazanym w formie papierowej i elektronicznej. Działalność dydaktyczną, popularyzatorską oraz organizacyjną Pani dr Małgorzaty Synowiec-Piłat należy ocenić jednoznacznie pozytywnie; uwagę zwraca tu różnorodność, otwartość, umiejętność nawiązywania kontaktów z różnymi środowiskami w ramach prewencji antynowotworowej. Jednakże oceniając dorobek naukowy posługujemy się formalnymi parametrami

naukometrycznymi. Na tle działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej parametry formalne dorobku są skromne: 471 punktów to dość niska wartość. Jednak monografia jest zdecydowanie wartością dodaną dorobku Habilitantki i powinna być doceniona, choć pewnym niedostatkim jest jej lokalność. Specyfika demograficzno-kulturowa Dolnego Śląska i Wrocławia sprawia, że uzyskane wyniki mogą nie być reprezentatywne dla całej Polski; w tym kontekście należałoby doradzić przeprowadzenie w przyszłości szerszych badań o zasięgu ogólnopolskim. Temat profilaktyki onkologicznej opisywanej w kategoriach socjokulturowych jest absolutnie ważny. Nie ma dużo prac poświęconych zachowaniom zdrowotnym odnoszącym się do onkologii, ale tych kilkunastu istniejących Habilitantka nie uwzględniła, podobnie jak wyników ogólnopolskich badań kobiet w zakresie profilaktyki onkologicznej. Habilitantka podkreśla możliwość modyfikacji zachowań zdrowotnych poprzez cykliczne działania edukacyjne, ale nie ma pewności, że samo przekazywanie wiedzy osobom z grup ryzyka spowoduje zmianę ich zachowań na prozdrowotne. Edukacja jest więc warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym. Dokonująca się współcześnie rewolucja informacyjna sprawia, że wiedza na temat chorób i profilaktyki zdrowotnej powinna zdecydowanie wzrosnąć, tymczasem z przeprowadzonych badań wynika, że w ciągu 15 lat w przekonaniach i postawach nic się nie zmieniło. Jest to ciekawy problem do dyskusji. Autorskie skale pomiaru przekonań osób zdrowych na temat chorób nowotworowych stanowią oryginalny element koncepcji badawczej. Można oczywiście dyskutować nad tym, czy prace Autorki stanowią znaczący wkład w rozwój nauk socjologicznych, ale trzeba stwierdzić, że spełnia ona większość kryteriów potrzebnych do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Pan prof. Michał Skrzypek ocenił, że Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat dobrze orientuje się w zakresie problematyki biomedycznej, a w teoretycznej części swojej rozprawy ujawnia solidną wiedzę medyczną z zakresu onkologii. Trzon jej analiz stanowi założenie, że fatalizm i rakofobia są zasadniczą przyczyną bierności w sferze prewencji i profilaktyki, w tym niekorzystania z oferty medycznej w tym zakresie. Taka teza pojawiła się już w roku 2011, jednak Habilitantka rozwija ją i pogłębia w sposób oryginalny. Przekonania zdrowotne są zmienną wyjaśniającą, która poszerza ujęcie biomedyczne pomijające aspekt socjokulturowy. Mankament monografii stanowią zbędne obszernie passusy powielające kwestie omawiane przez innych autorów, np. założenia promocji zdrowia. Część teoretyczna ma niekiedy

charakter dygresyjny, pojawiają się w niej treści luźno związane z zasadniczym wątkiem analizy. Uciążliwe w czytaniu jest wielokrotne powtarzanie tych samych treści. Dorobek publikacyjny w czasopiśmie jest relatywnie niewielki, indeks Hirscha wynosi 2, liczba cytowań 6, jest on jednak wystarczający, aby zaaprobować starania o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Należy docenić działalność Pani dr Małgorzaty Synowiec-Piłat w PTS, gdzie pełniła funkcję przewodniczącej sekcji socjologii zdrowia. Rozprawa habilitacyjna ma ogromną wartość, pokazuje znaczenie interpretatywnego podejścia w socjologii choroby. Przedstawiony dorobek nosi znamiona wartościowego osiągnięcia i stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny. Nie ma wątpliwości, że Habilitantka jest w pełni dojrzałą badaczką zdolną do samodzielnego prowadzenia badań.

Po wypowiedziach recenzentów przewodniczący Komisji zwrócił się do pozostałych jej członków z prośbą o przedstawienie w sposób konkluzyjny swoich opinii.

Pani prof. Jolanta Łodzińska podziękowała Habilitantce za podjęcie problematyki profilaktyki i leczenia chorób nowotworowych. Jest na nią obecnie ogromne zapotrzebowanie. Edukacja w tym obszarze jest nieproporcjonalna do rangi problemu. Prezentowana w niniejszej publikacji problematyka przekonań oraz wiedzy na temat nowotworów jest w naszym kraju podejmowana sporadycznie. Tym bardziej, że brakuje także holistycznego spojrzenia, ujmującego to zagadnienie wieloaspektowo, w szerokiej perspektywie społecznej, przedstawiającej jednocześnie intensyfikację poszczególnych przekonań oraz poziom wiedzy potocznej na temat omawianej jednostki chorobowej, ich społeczno-demograficzne, społeczno-strukturalne i społeczno-kulturowe uwarunkowania oraz oddziaływanie na uczestnictwo respondentów w onkologicznych badaniach profilaktycznych. Przekonania i wiedza na temat chorób nowotworowych powstają już na etapie socjalizacji pierwotnej i są powielane często przez całe życie. Autorka odnosi się m. in. do publikacji Szackiego, Turowskiego, Aronsona, Turnera, Marshalla, Mertona oraz Ossowskiego. Dla teoretycznych i eksploracyjnych dociekań zaproponowanych w rozprawie priorytetowa jest tematyka przekonań zdrowotnych, jako wytworu kultury danej społeczności, analizowana w perspektywie rzeczywistości potocznej oraz naukowej. WHO definiuje zdrowie jako dobrostan biopsychospołeczny. Potrzebne jest zatem wieloaspektowe podejście do człowieka, do jego zdrowia i choroby, a także odejście od paternistycznego modelu, w którym pacjent nie był traktowany jako partner w leczeniu. Pani prof. Jolanta Łodzińska podkreśliła, iż w

ocenianej pracy habilitantka mogła bardziej uwypuklić zdrowy styl życia, który może zapobiec chorobom i powinien być intensywniej promowany. Z tego powodu, iż nie zawsze „tabletki” wyleczy z choroby, ale długofalowe dbanie o własne zdrowie przez pacjenta. Dodała także, iż warto byłoby kontynuować podjęte badania np. na próbie ogólnoeuropejskiej. Potrzebny byłby dokładniejszy opis, w jaki sposób odbywał się dobór ankietowanych oraz proces badawczy. Działalność popularyzatorska i organizacyjna Habilitantki jest imponująca. W podsumowaniu oceny dorobku naukowo-badawczego należy stwierdzić, iż Habilitantka bardzo umiejętnie łączy działalność naukową z działalnością dydaktyczną zarówno akademicką jak i szkoleniową wykorzystując swoje doświadczenie naukowe. Można zatem stwierdzić, że spełnia ona warunki do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Pani prof. Agnieszka Zduniak podkreśliła, że dorobek Pani dr Małgorzaty Synowiec-Piłat przyczyni się do wypełnienia luk badawczych w socjologii zdrowia. Większość badań tradycyjnych dotyczyła społecznych uwarunkowań zdrowia, natomiast wciąż za mało jest badań, które skupiają się na psychologicznym i duchowym wymiarze choroby, na związanych z nią przeżyciach nie tylko samych pacjentów, lecz także ich opiekunów oraz innych członków społeczeństwa, z którymi mają kontakt. Człowiek w sytuacji choroby nie traci powiązań środowiskowych, mają one wpływ na przeżywanie choroby i wolę walki. Warto więc badać to, jak rozumiana i postrzegana jest choroba oraz zwracać uwagę na skutki przekonań fatalistycznych. Istnieje potrzeba budowania wspólnoty wspierającej osobę chorą, składającej się nie tylko z członków najbliższej rodziny, ale także innych osób. Niezwykle istotna jest tu rola i postawa lekarza. Mimo swojej wiedzy medycznej lekarze często nie są przygotowani do prowadzenia rozmowy z osobą chorą, do jej informowania, a więc do podmiotowego traktowania pacjenta. Prace Habilitantki mają wymiar aplikacyjny, mogą przelożyć się na zwiększenie świadomości chorób nowotworowych i przeciwdziałanie stereotypom. Zdaniem prof. Zduniak Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat spełnia wszelkie warunki potrzebne do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Pan prof. Wojciech Świątkiewicz oświadczył, że dołącza się do ocen pozytywnych. Habilitantka w swoim profilu badawczym łączy perspektywy teoretyczną i aplikacyjną, co znakomicie wpisuje się w społeczne oczekiwania dotyczące nauk socjologicznych. Pozytywnie należy ocenić dorobek publikacyjny, wprowadził on nieco zbyt mało

punktów, ale należy uwzględnić fakt, że systemy punktowania dorobku podlegają różnym zmianom, a polityki ewaluacyjne zmieniają się z czasem. Za ciekawy należy uznać podjęty w pracach wątek relacji między wiedzą a przekonaniem. W wymiarze metodologicznym ważne jest to, że Autorka wróciła do problematyki badań, choć akurat w tej dziedzinie, mając świadomość historii choroby, nie można zaprojektować typowych badań panelowych. Natomiast deficytem przedstawionych badań jest zamykanie się w lokalności.

Następnie przewodniczący Komisji otworzył dyskusję na temat osiągnięć naukowych pani dr Małgorzaty Synowiec-Piłat. Podkreślił, że powinna ona dotyczyć tylko i wyłącznie zakresu osiągnięć naukowych Habilitantki. Ponieważ w wyrażonych opiniach pojawiły się już pytania, zaproponował w pierwszej kolejności odniesienie się do sformułowanych uwag.

Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat podziękowała wszystkim członkom Komisji za cenne uwagi i zadeklarowała chęć wykorzystania ich w przyszłych badaniach. Badania, które prowadziła, rzeczywiście miały zasięg lokalny, w zamierzeniu jednak miały być punktem wyjścia do stworzenia w przyszłości kampanii profilaktyki o większym zasięgu i do przeprowadzenia badań ogólnopolskich. Nie wszystko udało się do tej pory zrealizować. Zdaje sobie sprawę z mankamentów przeprowadzonych badań i z tego, że próba nie była reprezentatywna. Pani Doktor stara się zwiększać ilość i jakość publikacji. Poświęciła dużo uwagi pracom zbiorowym ze względu na to, że mogły one służyć popularyzacji podjętej problematyki i integracji środowiska badaczy. Trudno jest odpowiedzieć na pytanie, dlaczego wiedza na temat chorób nowotworowych nie zwiększa się mimo dostępu do technologii informacyjnych i zwiększonego dostępu do edukacji (choć niekoniecznie poprawy jej jakości). Być może pewne informacje można by uzyskać, prowadząc badania jakościowe, np. fokusowe. Edukacja na temat chorób nowotworowych nie jest systematyczna, wiedza przekazywana w programach edukacyjnych jest często albo zbyt ogólna, albo zmedykalizowana. Brakuje natomiast informacji praktycznych, np. gdzie można przeprowadzić badania albo z jakich metod leczenia skorzystać. Niekorzystnym zjawiskiem jest szum informacyjny, który sprawia, że trudno jest odróżnić treści rzetelne od niesprawdzonych lub manipulacyjnych. Informacje sensacyjne rozprzestrzeniają się szybciej niż te oparte na autorytetach medycznych (przykład: ruch antyszczepionkowy).

Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat nie zgodziła się z sugestią, jakoby uważała edukację za podstawę, do której należy ograniczyć działania w sferze profilaktyki. Jest ona istotna, ale może stanowić tylko punkt wyjścia do modyfikacji zachowań i stylu życia. Akcentowanie społeczno-ekologicznego punktu widzenia nie oznacza odrzucania perspektywy medycznej; potrzebna jest tu współpraca interdyscyplinarna.

Pan Przewodniczący prof. Wojciech Świątkiewicz podziękował za odniesienie się do uwag Komisji i zachęcił do zadawania kolejnych pytań.

Pani prof. Jolanta Perek-Białas zadeklarowała, że uzyskała już odpowiedź na swoje pytania i jest gotowa do przejścia do kolejnego etapu procedowania.

Pani prof. Beata Tobiasz-Adamczyk, odwołując się do własnych badań, wskazała na możliwość istnienia w niektórych regionach sieci interakcji i współzależności, które powodują brak otwartości na nowe informacje i trwanie przy ustalonych, społecznie potwierdzonych przekonaniach. Z tym stanowiskiem zgodził się Pan prof. Włodzimierz Piątkowski, podkreślając specyfikę społeczno-kulturową Dolnego Śląska.

Pani prof. Jolanta Łodzińska podjęła motyw większego dostępu pacjentów do informacji, przy jednoczesnych utrudnieniach dostępu do badań i usług medycznych. Nawiązała do swoich badań przeprowadzonych w środowisku pielęgniarskim. Starzenie się personelu pielęgniarskiego oraz jego nadmierne obciążenie pracą ma negatywny wpływ na samopoczucie i poczucie bezpieczeństwa pacjentów. Służba zdrowia działa według nadmiernie ujednoliconych schematów, gdy tymczasem potrzebne jest bardziej indywidualne podejście do pacjenta. Zadała pytanie o to, który z priorytetów w służbie zdrowia należałoby uznać za najskuteczniejszy w docieraniu z ofertą profilaktyczną do pacjentów. W odpowiedzi Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat uznała za najskuteczniejszy priorytet upodmiotowienia, aktywizacji, budowania poczucia odpowiedzialności za własne zdrowie, motywowania do zapobiegania chorobie i aktywnego podejścia do leczenia.

Wobec braku dalszych pytań Przewodniczący Komisji zdecydował o rozpoczęciu części niejawnego posiedzenia, dziękując Pani dr Małgorzacie Synowiec-Piłat za uczestnictwo i prosząc o rozłączenie się. Następnie poprosił Komisję o opinię na temat przebiegu kolokwium habilitacyjnego i gotowości do podjęcia uchwały wyrażenia opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania Kandydatce stopnia doktora habilitowanego.

Pani prof. Beata Tobiasz-Adamczyk podtrzymała swoją pozytywną opinię na temat wartości dorobku naukowego Habilitantki.

Pani prof. Jolanta Perek-Białas podziękowała pozostałym recenzentom za trafne i szczegółowe opinie oraz za to, że zwrócili oni uwagę na bardzo wiele aspektów dorobku, zarówno w sensie negatywnym, jak i pozytywnym. Jej zdaniem specyfika pracy naukowej Habilitantki wskazuje na jej rozwój naukowy. Ma ona świadomość niedociągnięć i deklaruje uwzględnienie uwag Komisji w dalszej pracy naukowej. Wykazała samodzielność w działaniu i zasługuje na nadanie jej stopnia doktora habilitowanego.

Pan prof. Włodzimierz Piątkowski podkreślił wartość działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej oraz sukcesy dydaktyczne Habilitantki. Natomiast jej dorobek naukowy plasuje się poniżej przeciętnej w kwestii parametrów naukometrycznych; jest dobry ilościowo, natomiast słabszy jakościowo. Jednak zawartość monografii zadecydowała o pozytywnym zaopiniowaniu dorobku Autorki, pokazała jej pracowitość, ambicję i determinację. Pan Profesor podtrzymał opinię pozytywną na temat dorobku stwierdzając, że Kandydatka spełniła większość kryteriów potrzebnych do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Pan prof. Michał Skrzypek stwierdził, że decydująca dla pozytywnej oceny dorobku naukowego okazała się rozprawa habilitacyjna, bo jeśli chodzi o dorobek, to ma wrażenie jego sztucznego mnożenia np. poprzez publikowanie kilku swoich artykułów wieloautorskich w pracach pod własną redakcją. Prof. Beata Tobiasz-Adamczyk nie zgodziła się z tym zarzutem, argumentując, że wiele badań przeprowadzanych jest przez zespoły wielośrodkowe, które dzielą się zadaniami. Chodzi tu szczególnie o szeroko zakrojone badania, gdzie aby uzyskać wyniki, potrzebne jest współdziałanie zespołu. Profesor Skrzypek zadeklarował, że nie było jego zamiarem deprecjonować takich badań, i że w badaniach interdyscyplinarnych jest to oczywiste, jednak w przypadku Habilitantki chodzi o prace pogładowe. Pozostaje natomiast przy konkluzji pozytywnej, którą zawarł w recenzji.

Pani prof. Jolanta Łodzińska zwróciła uwagę, że dobrze byłoby wskazywać procentowy udział własnego dorobku w pracach wieloautorskich i taka praktyka była wcześniej stosowana. Obecność Habilitantki na posiedzeniu Komisji była wartością dodaną, dowiodła ona swojej otwartości na uwagi i gotowości uznania swoich niedociągnięć. Pogłębienie badań

może pomóc znaleźć odpowiedź na pytania, na które nie udało się dotychczas znaleźć odpowiedzi. Należy podkreślić dużą wiedzę Habilitantki, a także umiejętność jej przekazania i promocji. Zatem należy uznać, że Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat spełnia warunki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Pani prof. Agnieszka Zduniak podkreśliła, że przebieg posiedzenia oraz wygłoszony autoreferat utwierdziły ją w przekonaniu o dużej wartości pracy naukowej i popularyzatorskiej Habilitantki. Na szczególną uwagę zasługują podejmowane przez nią działania zmierzające do tego, aby jak największy krąg osób zainteresował się podejmowaną problematyką.

Pan prof. Wojciech Świątkiewicz również bardzo wysoko ocenił przebieg kolokwium habilitacyjnego. Pani dr Małgorzata Synowiec-Piłat wykazała się znaczącymi kompetencjami w swojej dziedzinie. Rozprawę habilitacyjną, mimo pewnych niedociągnięć, należy ocenić pozytywnie.

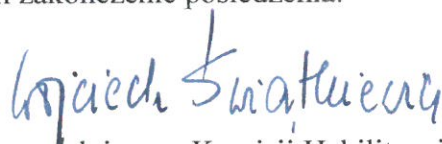
Przewodniczący Komisji podkreślił, że nie zamyka tym samym dyskusji, lecz zachęca do jej kontynuowania i wyrażania opinii.

Pani prof. Jolanta Perek-Białas odniosła się do kwestii ujawnienia przez Panią dr Małgorzatę Synowiec-Piłat tytułów artykułów, które recenzowała, na co zwrócił uwagę Pan prof. Michał Skrzypek. Przyjmuje się, że nazwisk recenzentów nie powinno się ujawniać, ale pojawiają się również opinie, że powinny one być jawne, bo inaczej procedura recenzowania jest nietransparentna. Być może jest to kwestia przemian, jakie obecnie dokonują się w procedurze recenzowania. Osobną kwestią jest stosunkowo niska punktacja publikacji Habilitantki. Być może zabrakło tu trochę wsparcia środowiskowego, mentorstwa, wskazówek, gdzie warto byłoby publikować. Do kwestii mentorstwa nawiązała także Pani prof. Jolanta Łodzińska. Zaapelowała o to, aby każdy z pracowników samodzielnych służył swoją wiedzą i pomocą młodszym badaczom, ponieważ wzajemna życzliwość jest powinnością środowiska akademickiego.

Po wyrażeniu wszystkich opinii i uwag sekretarz Komisji prof. Agnieszka Zduniak przedstawiła informacje o obowiązującym w postępowaniu trybie i zasadach głosowania. Aby można było podjąć uchwałę, potrzebna jest bezwzględna większość głosów. Głosowanie odbywa się w trybie jawnym.

Kolejnym etapem posiedzenia było przedstawienie przez sekretarza Komisji habilitacyjnej treści uchwały zawierającej opinię w sprawie nadania albo odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Przewodniczący Komisji zarządził przeprowadzenie głosowania nad uchwałą. Następnie sekretarz Komisji przedstawiła wyniki głosowania: 7 głosów za przyjęciem uchwały, 0 przeciw, 0 wstrzymujących się. Przewodniczący Komisji habilitacyjnej prof. Wojciech Świątkiewicz stwierdził podjęcie uchwały o pozytywnej opinii w sprawie nadania Pani dr Małgorzacie Synowiec-Piłat stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne, w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Na zakończenie Sekretarz Komisji przekazała informacje odnośnie do sposobu sporządzenia protokołu posiedzenia oraz zasad podpisywania dokumentów wytworzonych przez to gremium. Przewodniczący Komisji poinformował o możliwości zgłaszania przez członków Komisji habilitacyjnej innych wniosków lub pytań, w tym przeprowadzenie dyskusji w tym zakresie, a wobec braku innych wniosków ogłosił zakończenie posiedzenia.

Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej

